R. 1922.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA ROLNICTWA I DÓBR PAŃSTWOWYCH
Rzeczypospolitej Polskiej.

WARSZAWA. № 5. 15 marca 1922 r.

TREŚĆ:

Do Pana

Dr. JÓZEFA RACZYŃSKIEGO

Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych
w Warszawie.

Przychylając się do przedstawionej mi przez Pana prośby, zwalniam Pana z urzędu Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Równocześnie poruczam Panu dalsze pełnienie dotychczasowych funkcyj aż do chwili powołania następcy.

Warszawa—Belweder, dnia 5 marca 1922 r.

Naczelnik Państwa:
J. Piłsudski

Prezydent Ministrów:
A. Ponikowski

(„Monitor Polski" Nr. 53 z dnia 6 marca 1922 r.)

Do Pana

Dr. JÓZEFA RACZYŃSKIEGO

w Warszawie.

Mianuję Pana Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Warszawa—Belweder, dnia 10 marca 1922 r.

Naczelnik Państwa:
J. Piłsudski

Prezydent Ministrów:
Antoni Ponikowski

(„Monitor Polski" Nr. 58 z dnia 11 marca 1922 r.)

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 20 lutego 1922 r.

w przedmiocie uchylenia postanowienia Rady Ministrów w przedmiocie ochrony i użytkowania lasów.

Na mocy art. 9 dekretu o tymczasowej organizacji władz naczelnych (Dz. P. K. P. № 1, poz. 1) zarządza się co następuje:

Uchyla się postanowienie Rady Ministrów w przedmiocie ochrony i użytkowania lasów z dnia 30 grudnia 1918 roku (Dz. P. P. P. r. 1919 № 3, poz. 86).

Prezydent Ministrów:
Antoni Ponikowski

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

(Dziennik Ustaw № 14 z dn. 6 III. 1922 r. poz. 125).

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 7 lutego 1922 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w przedmiocie zmiany i uzupełnienia rozporządzenia w przedmiocie walki z zarazą płucną u bydła rogatego.

Na mocy art. 1143 Ustawy Lekarskiej (ros. Zb. praw tom XIII, wydanie z r. 1905) zarządza się co następuje:

§ 1. W ustępie trzecim punktu c) art. 19 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dn. 2 czerwca 1920 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w przedmiocie walki z zarazą płucną u bydła rogatego na obszarze województw: białostockiego, kieleckiego, łódzkiego, lubelskiego i warszawskiego (Dz. U. R. P. № 49, poz. 302), obowiązującego na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów: białowieskiego, grodzieńskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego na mocy rozporządzenia z dn. 20 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. z roku 1922 № 4, poz. 30) — liczba „90” zastąpiona zostaje przez liczbę „180”.

§ 2. Art. 29 wymienionego w § 1 rozporządzenia z dn. 2 czerwca 1920 r. uzupełnia się przez wstawienie nowego ustępu, jako pierwszego, o brzmieniu następującem:

„Zarazę płucną należy uznać za wygasłą i zarządzenia weterynaryjno-policyjne uchylić, gdy w ciągu 180 dni od ostatniego wypadku zabicia lub padnięcia zwierzęcia nie było nowych wypadków zachorowania oraz gdy wykonano przepisane oczyszczenie i odkażenie stajen, stanowisk oraz sprzętów”.

Obecne ustępy pierwszy i drugi art. 29 stają się wskutek tego ustępami drugim i trzecim.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze b. zaboru rosyjskiego.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

Minister Spraw Wewnętrznych:
St. Downarowicz

(Dziennik Ustaw № 15 z dnia 10.III, 1922 r. poz. 136).

Rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 9 marca 1922 r.

w przedmiocie zmiany artykułów 45, 46, 48, 49, 50 i 51 Przepisów w przedmiocie gatunkowania, pomiaru i oznaczania wartości drewna i innych płodów leśnych oraz obliczania cen najmu i robót wymiarowych (akordowych) przy wyróbce drewna w lasach państwowych (Dz. Urz. M. R. i D. P. z r. 1919 № 25).

Artykuły 45, 46, 48, 49, 50 i 51 Przepisów w przedmiocie gatunkowania, pomiaru i oznaczania wartości drewna i innych płodów leśnych oraz obliczania cen najmu i robót wymiarowych (akordowych) przy wyróbce drewna w lasach państwowych (Dz. Urz. M. R. i D. P. z r. 1919 № 25) otrzymują brzmienie następujące:

Art. 45. „Miąższość okrągłego drewna użytkowego grubszego oblicza się na podstawie długości i powierzchni przekroju".

Art. 46. „Dla oznaczenia powierzchni przekroju mierzy się średnicę w połowie długości jarzemkiem (tastrem, klupą lub fitą), w miejscu obnażonem z kory, w dwóch kierunkach, największej i najmniejszej grubości. Z tych dwóch średnic oblicza się średnią arytmetyczną, czyli t. zw średnicę zrównaną, którą zaokrąglić należy do pełnych centymetrów, pomijając ułamki centymetra do 0,5 włącznie, większe zaś ułamki traktując jako całkowite centymetry.

Gdyby w miejscu pomiaru występowało spłaszczenie lub zgrubienie spowodowane sękami, albo jakakolwiek inna nieregularność pnia, mogąca wpłynąć na miarę średnicy, wówczas pomiar średnic przeprowadzić należy 20 cm powyżej i 20 cm poniżej właściwego punktu pomiaru i obliczyć z nich średnią wartość".

Art. 48. „Miąższość drewna użytkowego wszystkich rodzajów drzew z wyjątkiem wymienionych w art. 49, oblicza się według średnicy zrównanej, mierzonej w połowie długości, zapisując średnicę tę i długość do wykazu odbiorczego".

Art. 49. „Drewno bardziej wartościowe, a mianowicie: dębowe, jesionowe, klonowe, jaworowe i wiązowe, oblicza się podług metody sek

cyjnej przez dzielenie strzały na 4-metrowe odcinki i wpisywanie do wykazu odbiorczego długości i średnicy zrównanej każdego odcinka i wierzchołka.

Jeżeli ostatni odcinek nie przekracza 2m długości, wówczas dolicza się go do poprzedniego. Miąższość wierzchołków dłuższych, aniżeli 2m, oblicza się na podstawie średnicy, mierzonej w połowie jego rzeczywistej długości. Np.:

dłużyce dębowe o długości 11 m. dzieli się na odcinki 4m i 4 m i 3 m
„ „ „ 10 „ „ „ „ „ 4 „ 6 „
„ „ „ 9,6 „ „ „ „ „ 4 „ 5,6m".

Art. 50. „Miąższość całego drewna użytkowego, względnie każdego odcinka, odczytuje się z tablicy objętości walców, a następnie wpisuje się ją z 2 znakami dziesiętnemi do tej klasy grubości, jaką wykazuje średnica zrównana, zmierzona w połowie długości całej sztuki, względnie odcinka.

W ostatnim wypadku miąższość całego drewna użytkowego otrzymuje się z dodania miąższości wszystkich odcinków wraz z wierzchołkiem".

Art. 51. „Wartość drewna użytkowego, którego miąższość oznaczono w sposób przewidziany w art. art. 48, 49 i 50, oblicza się na podstawie cen jednostkowych, odpowiadających temu gatunkowi drzewa i tej klasie grubości, do jakiej należy średnica zrównana, zmierzona w połowie długości całej sztuki, względnie odcinka.

Zapisywanie wymiarów i wartości do wykazu odbiorczego należy prowadzić według następującego wzoru:

№ kolejny odcinka lub pnia	Długość całego pnia lub odcinka w m.	Średnica zrównana pnia lub odcinka w cm.	Rodzaj drzewa	Miąższość całego pnia lub odcinka					Wartość pg. cennika	
				w klasie grubości				razem	1 m³	całego pnia lub odcinka
				do 20 cm	21—30 cm	31—40 cm	41cm i wyżej			
				metrów sześciennych					marek	
1	21,2	32	sosna	—	—	1,71	—	1,71	3.000	5.130
2a	4	21	dąb	—	0,14	—	—	0,14	3.200	448
2b	4	18	„	0,10	—	—	—	0,14	1.600	224
2c	2,4	14	„	0,04	—	—	—	—	—	—
2	—	—		0,14	0,14	—	—	0,28	—	672

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:

J. Raczyński

OKÓLNIK № 412

do PP. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego, Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego oraz Kierowników wszystkich podległych Ministerstwu urzędów

w przedmiocie

zapomóg na opłatę szkolną dla dzieci funkcjonarjuszów państwowych za II-gie półrocze roku szkolnego 1921/1922.

Rada Ministrów w dniu 23 stycznia 1922 r. uchwaliła przedłużyć na drugie półrocze roku szkolnego 1921/1922 moc obowiązującą rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 września 1920 r. w sprawie pokrycia ze Skarbu Państwa części wpisowego za dzieci niezamożnych funkcjonarjuszów państwowych, pobierających nauki w prywatnych szkołach średnich ogólnokształcących i zawodowych.

Stosownie do postanowień tejże uchwały Rady Ministrów do czasu podziału oficerów i równorzędnych na kategorje zawodowych i rezerwowych, prawo do zapomóg na opłatę części wpisowego za wyżej wymienione dzieci przysługuje również i uprawnionym oficerom (równorzędnym), pozostającym w czynnej służbie, z wyjątkiem tych, którzy, jako funkcjonarjusze państwowi, w myśl ustawy z dnia 11 lipca 1919 r. (Dz. U. Rz. P. № 59, poz. 357), otrzymują różnicę między uposażeniem cywilnem a wojskowem oraz tych, którzy, jako funkcjonarjusze samorządowi, oprócz uposażenia wojskowego w części lub w całości, pobierają uposażenie cywilne.

Funkcjonarjusze ci o zapomogi na wpisowe ubiegać się winni u odnośnych władz państwowych lub samorządowych, stosunek zaś ich służbowy do tychże władz winien być przez władzę opinjującą odpowiednio stwierdzony.

W powołaniu się przeto na okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 6 lutego 1922 r. № 223/DB/7, podaję Panom powyższe do wiadomości i polecam, aby przy udzielaniu funkcjonarjuszom państwowym powyższych zapomóg ściśle przestrzegali zasad, ustalonych okólnikiem Ministerstwa Skarbu z dnia 29 października 1921 r. № 18804/DB, zakomunikowanych w okólniku moim № 365 (Dz. Urz. M. R. i D. P. № 25 z 1921 r.) i nie później, niż do końca lipca 1922 r., nadesłali do Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych (Wydział Osobowy) sporządzone według przepisanego szematu wykazy udzielonych na zasadzie niniejszego okólnika zapomóg.

Warszawa, dnia 13 marca 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

OKÓLNIK № 413

Do PP. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego, Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego oraz Kierowników wszystkich podległych Ministerstwu urzędów

w przedmiocie

traktowania podań nieopłaconych stemplem.

Ministerstwo Skarbu rozesłało następujący okólnik z dn. 19 sierpnia 1921 r. L. 1218. S. IV.:

„W myśl art. 24 dekretu z d. 7/2 19 r. (Dz. Praw № 14 poz. 145) obowiązane są władze i urzędy, do których wpływają podania bądź w zupełności nieostemplowane, bądź też zaopatrzone stemplami niższej wartości, niż przepisana — przed merytorycznem załatwieniem tych podań — zawiadamiać petentów o brakującej opłacie stemplowej i wzywać do jej dostarczenia pod rygorem, że podanie zwrócone będzie bez załatwienia.

Ministerstwo Skarbu, chcąc uchylić błędną dotychczasową praktykę niektórych władz i urzędów państwowych, wyjaśnia, że zawiadomienia powyższe wolno i należy, zgodnie z treścią art. 6 rozporządzenia Ministerstwa Poczt i Telegrafów z dnia 5 września 1919 r. (Dz. U. R. P. № 78 poz. 442) wysyłać bez opłaty pocztowej pod warunkiem zamieszczenia na przedniej stronie przesyłki uwagi „Urzędownie — opłatę pocztową uiści adresat“. Ten ostatni opłaca przy odbiorze pojedyńczą opłatę pocztową według taryfy ogólnej. Jeśli adresat odmówi zapłaty, pismo jako niedoręczone zwraca poczta urzędowi wysyłającemu.

W tym ostatnim wypadku odmówienie zapłaty i nieprzyjęcie pisma upominawczego należy traktować na równi z bezskutecznym upływem terminu wyznaczonego do uiszczenia brakującej opłaty stemplowej i zastosować rygor, przewidziany w cyt. wyż. art. 24, t. j. zwrócić petentowi podanie, nie wdając się w jego załatwienie.

Podając powyższy okólnik do wiadomości, proszę o ścisłe przestrzeganie postanowień w nim zawartych.

Warszawa, dn. 15 marca 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz.*

OKÓLNIK № 414

do PP. Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Lubelskiego Łódzkiego i Warszawskiego

w przedmiocie

współdziałania urzędów ochrony lasów z urzędami ziemskiem w sprawie likwidacji serwitutów leśnych.

Stosownie do postanowień art. 15 ustawy z dn. 7 maja 1920 r o likwidacji serwitutów na terenie b. Królestwa Kongresowego (Dz. U

R. P. № 42, poz. 249) „wydzielanie tytułem wynagrodzenia za serwituty przestrzeni leśnej lub ziemi z pod lasu może nastąpić za zezwoleniem odpowiednich urzędów ochrony lasów”.

Do udzielania wymienionych zezwoleń powołane są okręgowe komisje ochrony lasów, do których kompetencji, w myśl p. 3 art. 18 Dekretu z dnia 16 stycznia 1919 r. w przedmiocie organizacji urzędów ochrony lasów (Dz. Pr. № 8, poz. 117), „należy wydawanie decyzji w sprawie zmiany użytkowania leśnego”.

Ponadto do zakresu działania okręgowych komisyj ochrony lasów w myśl p. 1 art. 8 powołanego Dekretu, należy wydawanie decyzy w przedmiocie uznania lasów za ochronne lub wodochronne. Oddanie takich lasów tytułem wynagrodzenia za serwituty, zgodnie z postanowieniami art. 15 wymienionej wyżej ustawy z dn. 7 maja 1920 r., jest niedopuszczalne.

Wymienione decyzje wydawane być winny przez okręgowe komisje ochrony lasów przy dobrowolnej likwidacji serwitutów na prośbę osób zainteresowanych, przy likwidacji zaś przymusowej — na żądania odnośnych urzędów ziemskich. W obu tych wypadkach okręgowe komisje ochrony lasów winny mieć należytą podstawę do decydowania w tych sprawach. Podstawą taką przy układzie dobrowolnym jest umowa o zamianę serwitutów oraz plan powierzchni leśnej lub ziemi z pod lasu przekazywanych tytułem wynagrodzenia za serwituty, przy likwidacji zaś przymusowej — projekt tej likwidacji, w którym, zgodnie z p. c) art. 29 ustawy z dn. 7 maja 1920 r., winny być wskazane „rodzaj i wielkość gruntu wydzielonego tytułem wynagrodzenia za służebności z dołączeniem odręcznego planu”.

Prócz tego w obu wypadkach dla powzięcia decyzji niezbędna jest opinja fachowa właściwego komisarza ochrony lasów, oparta na przeprowadzonem na gruncie zbadaniu sprawy.

Obowiązki komisarza ochrony lasów w zakresie wydania powołanej opinji wskazane są w art. 47 i 49 wykonawczego do ustawy z dn. 7 maja 1920 r. rozporządzenia Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego z dnia 16 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 57, p. 354).

W myśl postanowień powołanych artykułów komisarz ochrony lasów bierze udział w przeprowadzanem przez komisarza ziemskiego dochodzeniu oraz wydaje opinje w przedmiocie likwidacji, ciążących na danym majątku serwitutów leśnych, znaczenia, jakie likwidacja ta mieć może dla całokształtu gospodarstwa leśnego z punktu widzenia interesów państwowych, oraz dokonywa odręcznego szkicu gruntów, wchodzących w skład opisywanego majątku.

Stosownie do podanych wyżej postanowień współdziałanie urzędów ochrony lasów z urzędami ziemskiemi w sprawie likwidacji serwitutów leśnych winno odbywać się w sposób następujący:

1) w każdym wypadku zapoczątkowania dobrowolnej lub przymusowej likwidacji serwitutow leśnych, komisarz ochrony lasów winien wziąć udział w dochodzeniu przeprowadzonem na miejscu przez komisarza ziemskiego; o dniu i miejscu dochodzenia komisarz ochrony lasów zostanie zawiadomiony przez właściwego komisarza ziemskiego;
2) komisarz ochrony lasów przed rozpoczęciem badań otrzyma od komisarza ziemskiego wyjaśnienia, jaka powierzchnia leśna

lub ziemia z pod lasu (w przybliżeniu miejsce i obszar) przypuszczalnie oddana będzie za serwituty. Wyjaśnienia te stanowią wystarczającą podstawę do rozpoczęcia czynności komisarza ochrony lasów, który nie może wymagać dostarczenia sobie umowy i dowodów pomiarowych, względnie projektu likwidacji serwitutów;

3) po przeprowadzeniu na gruncie zbadania, komisarz ochrony lasów sporządza protokół, w którym umieszcza wyniki badania oraz powziętą na ich zasadzie opinję. Odpis protokółu wręcza komisarzowi ziemskiemu, oryginał zaś przesyła inspektorowi ochrony lasów;

4) z chwilą otrzymania protokółu badania, sporządzonego przez komisarza ochrony lasów, oraz niezbędnych danych, jak umowy o zamianie serwitutów wraz z planem, względnie projektem przymusowej likwidacji, z dołączonym odręcznym planem tych gruntów, inspektor ochrony lasów wnosi sprawę na najbliższe posiedzenie komisji ochrony lasów.

Zadaniem komisji okręgowej ochrony lasów jest rozpoznanie: a) czy powierzchnie leśne lub poleśne, zaprojektowane do wydzielenia tytułem wynagrodzenia za serwituty, posiadają cechy lasów ochronnych lub wodoochronnych, b) czy użytkowanie leśne na tych przestrzeniach może być zamienione na inny rodzaj użytkowania. Po rozważeniu tych spraw komisja okręgowa ochrony lasów udziela pozwolenia, względnie odmawia wydzielenia tych powierzchni, w zależności od powziętej odnośnie do p. a i b decyzji.

Koszty wyjazdu komisarza ochrony lasów na miejsce przy dobrowolnej likwidacji serwitutów ponosi ta strona, którą warunek ten w umowie obowiązuje. Przy likwidacji przymusowej koszty te obciążają Skarb Państwa z budżetu urzędów ochrony lasów.

Proszę Panów o niezwłoczne wydanie odpowiednich zarządzeń wykonawczych.

Warszawa, dn. 15 marca 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

Dyrektor Departamentu Leśnictwa:
J. Miklaszewski

OKÓLNIK № 415

do PP. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego, Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego oraz Kierowników wszystkich podległych Ministerstwu urzędów

w przedmiocie

częściowej zmiany okólnika № 406, w sprawie wprowadzenia w życie ustawy emerytalnej funkcjonarjuszów państwowych.

Pismem z dnia 20 lutego 1922 roku № 596/D. A./Em. Ministerstwo Skarbu podało do wiadomości treść okólnika swego, wystosowanego do wszystkich Izb Skarbowych, którym postanowienia punktu 6 lit. a. okólnika z dnia 13 grudnia 1921 roku № 5951/Em. (okólnik M. R. i D. P № 406) zmienia w tym kierunku, że Izba Skarbowa w Grudziądzu jest władzą skarbową powołaną do wydawania opinji w sprawach emerytalnych dla wszystkich władz, mających siedzibę na obszarze województwa pomorskiego, Izba zaś Skarbowa w Poznaniu dla władz, mających siedzibę na reszcie obszaru b. zaboru pruskiego.

O powyższem komunikuję Panom do wiadomości i zastosowania.

Warszawa, dn. 15 marca 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

Tłoczono w Drukarni Państwowej
z polecenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych. № 17145

Cena 40 mk.